

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 10 września 2018 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Mariusz Jerzy Golecki (spr.)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Janusz Sarnowski
	<i>Członek GKO:</i>	Sławomir Franek
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Arkadiusza Babczuka**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2018 r. odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na niekorzyść Obwinionego (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt: RIO.XII.53-02/2018, którym Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Burmistrza (...) - uniewinniono od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz art. 254 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 2077) w związku z art. 669 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2017 r. poz. 459, z późn.zm.), polegającego na poleceniu zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego, wskutek czego:

- nie ustalano i nie dochodzono w okresie od dnia 3 czerwca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. należności Miasta (...) z tytułu czynszu za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m² w łącznej kwocie 244 544,49 zł;

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 czerwca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 czerwca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 258 929,46 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za czerwiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 lipca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 lipca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 273 314,43 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za lipiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 sierpnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 sierpnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 287 699,40 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za sierpień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 września 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 września 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 302 084,37 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za wrzesień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 października 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 października 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 316 469,34 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za październik za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 listopada 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 listopada 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 330 854,31 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za listopad za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 grudnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 grudnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 345 239,28 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za grudzień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 stycznia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 stycznia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 359 624,25 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za styczeń za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 lutego 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 lutego 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 374 009,22 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za luty za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 marca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 marca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 388 394,19 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za marzec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 kwietnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 kwietnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 402 779,16 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za kwiecień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 maja 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 maja 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 417 164,13 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za maj za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 czerwca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 431 549,10 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za czerwiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 lipca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 lipca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 445 934,07 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za lipiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 sierpnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 sierpnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

r., łącznej kwoty brutto 460 319,04 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za sierpień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 września 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 września 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 474 704,01 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za wrzesień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 października 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 października 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 489 088,98 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za październik za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;

- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 listopada 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 listopada 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 503 473,95 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za listopad za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²) wobec nie popełnienia zarzucanego czynu.

oraz orzeczono, że koszty postępowania poniesie Skarb Państwa,

orzeka

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1458) – zwanej dalej także uondfp, uchyla zaskarżone orzeczenie i na podstawie art. 82 uondfp, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 24 kwietnia 2018 r., (sygn. akt: RIO.XII.53-2/2018), Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie (dalej RKO) uznała, że Obwiniony (...), pełniący w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Burmistrza (...), nie

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

popęłnił zarzucanego mu czynu z art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2, w związku z art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2018 r. 1458) (dalej uondfp), gdyż nie polecił zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego. Tym samym RKO na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 78 ust. 3 uondfp uniewinniła Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 19 ust. 3 uondfp oraz art. 254 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077) w związku z art. 669 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459, z późn.zm.), polegającego na poleceniu zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego, wskutek czego:

- nie ustalano i nie dochodzono w okresie od dnia 3 czerwca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. należności Miasta (...) z tytułu czynszu za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m² w łącznej kwocie 244 544,49 zł;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 czerwca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 czerwca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 258 929,46 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za czerwiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 lipca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 lipca 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 273 314,43 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za lipiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 sierpnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 sierpnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 287 699,40 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za sierpień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 września 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 września 2013 r. do dnia 1

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

- grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 302 084,37 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za wrzesień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 października 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 października 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 316 469,34 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za październik za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 listopada 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 listopada 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 330 854,31 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za listopad za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 grudnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 grudnia 2013 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 345 239,28 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za grudzień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 stycznia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 stycznia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 359 624,25 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za styczeń za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 lutego 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 lutego 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 374 009,22 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za luty za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 marca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 marca 2014 r. do dnia 1 grudnia

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

- 2014 r., łącznej kwoty brutto 388 394,19 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za marzec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 kwietnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 kwietnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 402 779,16 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za kwiecień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 maja 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 maja 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 417 164,13 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za maj za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 czerwca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 431 549,10 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za czerwiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 lipca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 lipca 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 445 934,07 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za lipiec za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 sierpnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 sierpnia 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 460 319,04 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za sierpień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 września 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 września 2014 r. do dnia 1

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

- grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 474 704,01 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za wrzesień za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
- nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 października 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 października 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 489 088,98 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za październik za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²;
 - nie ustalano w okresie do dziesiątego dnia danego miesiąca, czyli od dnia 10 listopada 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r. oraz nie dochodzono od 11 listopada 2014 r. do dnia 1 grudnia 2014 r., łącznej kwoty brutto 503 473,95 zł, w tym kwoty brutto 14 384,97 zł stanowiącej należność Miasta (...) z tytułu czynszu za listopad za wynajem pomieszczeń o powierzchni 1077,03 m²) wobec nie popełnienia zarzucanego czynu.

Na podstawie art. 167 ust. 2 uondfp RKO orzekła, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Przedmiotowe orzeczenie RKO wydane zostało na tle następującego stanu faktycznego i prawnego.

W dniu 25 stycznia 2016 r. do Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w sprawach rozpatrywanych przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie, wpłynęło zawiadomienie Pana (...), Burmistrza (...) o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych w Ośrodku Sportu i Rekreacji w (...). Zawiadamiający wskazał na nieprawidłowości w dokonaniu wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem upoważnienia wynikającego z planu finansowego jednostki budżetowej, zaciąganiu zobowiązania z przekroczeniem zakresu upoważnienia wynikającego z planu finansowego jednostki, wykazaniu w sprawozdaniach z wykonania procesów gromadzenia środków publicznych danych niezgodnych z danymi wynikającymi z ewidencji księgowej, ustaleniu i dochodzeniu należności jednostki samorządu terytorialnego oraz przeznaczeniu dochodów uzyskiwanych przez jednostkę budżetową na wydatki ponoszone w tej jednostce. W oparciu o zebrany materiał dowodowy w dniu 3 czerwca 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wszczął postępowanie wyjaśniające wobec (...) – ówczesnego Burmistrza (...) o

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określonych w art 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 19 ust. 3 uondfp. Po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym Zastępca Rzecznika w dniu 8 lipca 2016 r. skierował do Przewodniczącego Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie, wniosek o ukaranie (...) za popełnienie czynu z art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 19 ust. 3 uondfp.

Zastępca Rzecznika oceniając postępowanie (...), stwierdził, że materiał dowodowy potwierdzał, iż Obwiniony polecił zaniechanie ustalenia oraz dochodzenie należności jednostki samorządu terytorialnego. Według Zastępcy Rzecznika ówczesny Burmistrz dopuścił do tego, mimo, że przepisy ustawy o finansach publicznych oraz przepisy Kodeksu cywilnego, w przedmiotowym zakresie są czytelne i precyzyjne – stanowią jednoznacznie, jak powinno wyglądać postępowanie jego podwładnego. Zastępca Rzecznika wniósł zatem o wymierzenie Panu (...) kary 0,25 wynagradzania miesięcznego, tj. kwoty 3 091,25 zł. Obwiniony nie był uprzednio karany za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

Po rozpoznaniu sprawy na rozprawie w dniu w dniu 11 października 2016 r., 8 grudnia 2016 r. oraz 14 marca 2017 r., orzeczeniem z dnia 21 marca 2017r. sygn. akt RIO.XII.53-41/2016 Regionalna Komisja Orzekająca w oparciu o art. 78 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 78 ust. 3 uondfp uniewinniła Obwinionego (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 19 ust. 3 uondfp oraz art. 254 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w związku z art. 669 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny, uznając, że nie wydał on polecenia zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO uznała, że zasadniczym elementem odpowiedzialności za wydanie polecenia jest stosunek zależności pomiędzy osobą wydającą polecenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a osobą bezpośrednio tę dyscyplinę naruszającą. RKO uznała, że uwzględniając specyfikę deliktów finansowych oraz charakter prawny odpowiedzialności zależność ta musi mieć charakter formalnej podległości służbowej, a w przedmiotowej sprawie podległość ta przedstawiała się następująco: byłemu Burmistrzowi Miasta (...) (...) podległy był Dyrektor Ośrodka Sportu i Rekreacji (...) (zwanego także OSiR (...)),(...), z kolei (...) podległa była Główna Księgowa (...). Komisja dała jednocześnie wiarę wyjaśnieniom Obwinionego składanym przed Zastępcą Rzecznika i RKO. W szczególności RKO zwróciła uwagę, że odnośnie kserokopii faktury VAT nr 246 z dnia 31

grudnia 2013 r., na której odręcznie zapisano „Anulowano w związku z korespondencją i decyzją Burmistrza w sprawie odstąpienia” (bez wskazania daty) na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r., świadek (...) zeznała, że decyzję o anulowaniu podjęła na podstawie wyciągniętych wniosków z wcześniej prowadzonych rozmów toczonych w sprawie w szerokim gronie osób. RKO dokonała również oceny treści protokołu z wyjaśnień złożonych Zastępcy Rzecznika przez (...) w dniu 8 kwietnia 2016 r., w których stwierdziła, że Obwiniony (...) nakazał nie pobierać czynszu od Fundacji Rozwoju Regionu (...) (dalej zwanego także Fundacja), która zajmowała się promocją regionu. Komisja rozbieżność w zeznaniach świadka interpretowała jednoznacznie na korzyść Obwinionego, wbrew treści dowodu z dokumentu, gdyż zdaniem RKO z treści wyżej ww. wyjaśnień Obwinionego nie wynikało to, do kogo kierowany był nakaz niepobierania czynszu od Fundacji Rozwoju Regionu (...).

RKO podsumowując uzasadnienie orzeczenia stwierdziła, że w przedmiotowej sprawie należało dać wiarę dowodom przemawiającym na korzyść Obwinionego, pomijając tym samym dowody przeciwne, gdyż zdaniem RKO na ich podstawie nie można było w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości stwierdzić, że Obwiniony wydał polecenie zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego.

W dniu 27 kwietnia 2017 r. Zastępca Rzecznika złożył odwołanie od orzeczenia RKO z dnia 21 marca 2017 r., na niekorzyść Obwinionego (...), wnosząc o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania. Zastępca Rzecznika zarzucił orzeczeniu obrazę art. 89 ust 1 w zw. z art. 87 uondfp poprzez brak wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowej analizy i doświadczenia życiowego i przyjęcie, że (...) nie polecił zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego, a tym samym nie popełnił naruszenia dyscypliny finansów publicznych, mimo że w aktach sprawy znajdują się zeznania świadków (...) – byłej Głównej Księgowej OSiR w (...)i oraz (...) – Prezes Fundacji Rozwoju Regionu (...), świadczące o popełnieniu przez Obwinionego zarzucanego mu czynu oraz obrazę art. 5 ust 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 19 ust 3 uondfp poprzez przyjęcie, że Obwiniony (...) mimo polecenia zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego nie popełnił naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (zwana dalej również GKO), po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 listopada 2017 r. odwołania, uchyliła zaskarżone orzeczenie w zakresie pkt IV oraz V orzeczenia z dnia 21 marca 2017 r. (w stosunku do Obwinionego (...)) i przekazała sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie.

W uzasadnieniu GKO wskazała, że odwołanie Zastępcy Rzecznika było uzasadnione, a obowiązek RKO stanowiło zbadanie i uwzględnienie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania przemawiających nie tylko na korzyść, ale również na niekorzyść Obwinionego. GKO podkreśliła, że RKO winna przywiązywać szczególną uwagę do kontroli spójności wyjaśnień Obwinionego z innymi dowodami. Stwierdziła także, iż danie wiary wyjaśnieniom Dyrektora Ośrodka Sportu i Rekreacji w (...), bez skonfrontowania tych wyjaśnień z innymi dowodami i oparcie zaskarżonego orzeczenia wyłącznie na takim dowodzie nie spełnia standardów należytej i wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Wedle wskazań GKO, przy ponownym rozpatrywaniu sprawy RKO powinna dokonać prawidłowej, a więc wszechstronnej, a nie jednostronnej oceny dowodów i prawidłowej oceny prawnej zidentyfikowanego stanu faktycznego, bowiem dokonana dotychczas ocena nie spełnia podstawowych kryteriów obiektywizmu, a jej wynik nie mógł zostać utrzymany w obrocie prawnym.

Ponowna rozprawa przed Regionalną Komisją Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy RIO w Olsztynie odbyła się w dniu 24 kwietnia 2018 r. Na rozprawę przed RKO w związku z ponownym rozpoznaniem sprawy stawili się: Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych – Sebastian Budzyła oraz Obwiniony (...). Obwiniony na rozprawie podtrzymał swoje wyjaśnienia dotychczas złożone w postępowaniu. Odniósł się też do uzasadnienia orzeczenia GKO w zakresie konieczności uwzględnienia przez RKO dowodów świadczących na jego niekorzyść w ten sposób, że w jego ocenie brak dowodów świadczących o jego winie był równoznaczny z zasadnością uniewinnienia go.

RKO ponownie skupiła się w pierwszej kolejności nad rozstrzygnięciem zależności i relacji pomiędzy Obwinionym a osobą, której Obwiniony mógł wydać polecenie niedochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego, zadając pytanie czy w tej konkretnej sprawie istniała przesłanka polegająca na istnieniu zależności między wydającym polecenie a

adresatem. W tym miejscu zdaniem RKO przychylić się jednak należało do stanowiska GKO wyrażonego w orzeczeniu z dnia 23 listopada 2017 r., że istotą takiej postaci sprawstwa nie jest bezpośredniość relacji, lecz ustalenie, czy między wydającym polecenia a otrzymującym je zachodzi relacja tego rodzaju, iż ten drugi w sferze zawodowej jest zależny od tego pierwszego i w związku z tym można oczekiwać, iż musi się dostosować do udzielanych poleceń. Tym samym RKO uznała, że w pierwszym orzeczeniu błędnie przyjęła, że relacja ta musi mieć formalny, zinstytucjonalizowany charakter, wskazując tym razem, że jednak polecenie może również zostać wydane na przykład głównemu księgowemu jednostki nadzorowanej przez organ nadzorujący. Zatem ostatecznie RKO przyjęła, że w niniejszej sprawie, w układzie ewentualnego wydania przez Obwinionego – ówczesnego Burmistrza polecenia Dyrektorowi OSiR u (...), czy Głównej Księgowej, które naruszałoby dyscyplinę finansów publicznych, należałoby przyjąć, iż faktycznie znalazłoby się ono w zasięgu zależności wydającego polecenie i adresata. Polecenie takie mogłoby, więc zostać oceniane, jako sprawstwo polecające, jeżeli byłoby to polecenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych. RKO uznała, że wedle zależności: Burmistrzowi podlega Dyrektor Ośrodka Sportu, Dyrektorowi podlega Główna księgowa tej jednostki i oznacza to, że faktycznie Burmistrz mógł mieć wpływ na losy zawodowe Głównej księgowej, tym bardziej, że chodzi tu o niewielką społeczność lokalną i nawet w przypadku zakończenia stosunku pracy te relacje w jakiś sposób przez pewien czas mogą stanowić punkt oddziaływania w kontekście zależności osobistych. Ostatecznie RKO stanęła na stanowisku, że uzależnienie innej osoby od sprawcy polecającego może mieć charakter formalny lub faktyczny. Natomiast musi istnieć faktycznie i dać się sprowadzić do sytuacji, kiedy sprawca polecający ma nad inną osobą realną władzę. Wynika to stąd, że ustawodawca nie wprowadza żadnego ograniczenia odnoszącego się do charakteru uzależnienia adresata od wydającego polecenie. Przesądza to, że charakteryzujące sprawstwo polecające uzależnienie może mieć właśnie charakter formalny, wynikający z funkcjonowania wydającego polecenie oraz adresata w zorganizowanej strukturze, jak i nieformalny, wynikający z konkretnego układu okoliczności faktycznych stanowiących podstawę do istnienia stosunku zależności między dwiema osobami. Co zatem idzie, w układzie reprezentowanym w niniejszej sprawie zdaniem RKO Obwiniony mógł faktycznie wydać polecenie, które wywarłoby presję nakazu działania nieustalania i niedochodzenia należności skierowane zarówno do Dyrektora OSiR w (...) jak i Głównej Księgowej tego Ośrodka. We wspomnianym układzie można byłoby takie działanie uznać za sprawstwo polecające.

Kolejną kwestią do rozstrzygnięcia przez RKO stanowiło ustalenie, czy na spotkaniu, w którym uczestniczył Obwiniony (...) – Burmistrz (...), a także (...) - Dyrektor Ośrodka Sportu i Rekreacji oraz inne osoby, w ogóle padło polecenie skierowane do kogokolwiek, z którego wynikałaby kategoryczna wola Obwinionego o nieustalaniu i niedochodzeniu należności. Zdaniem RKO, opierając się na wyjaśnieniach Obwinionego (...) oraz Obwinionego (...) w sprawie toczącej się przed Komisją I instancji w 2017 r. oraz Obwinionego (...) na rozprawie z dnia 24 kwietnia 2018 r., a także dokonując konfrontacji tychże dowodów w oparciu o doświadczenie życiowe i zasady logiki, nie można stwierdzić, iż na którymkolwiek spotkaniu miałyby zapaść decyzja Obwinionego o nieustalaniu i niedochodzeniu należności i wydane w związku z tym polecenie zaniechania ustalenia oraz pobierania opłat, gdyż dla zaistnienia zarzucanego Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, niezbędny jest fakt wydania samego polecenia, zaś samo anulowanie faktury po przedmiotowym spotkaniu nie stanowi dowodu na wydanie takiego polecenia przez Obwinionego, tym bardziej, gdy nie znajduje potwierdzenia w wyjaśnieniach Obwinionego. RKO podkreśliła, że polecenie, wykonania czynu zabronionego to formuła stanowcza (kategoryczna). Może ono przybrać dowolną formę i być zakomunikowane we wszelki możliwy sposób przekazu (bezpośrednio, telefonicznie, pisemnie, e-mailem). Jednakże, aby pociągnąć Obwinionego do odpowiedzialności musi istnieć dowód, że zostało ono wydane (polecenie w formie notatki, zarządzenia, wydruk z e-maila, czy jeżeli było to ustnie to z zeznań świadków). Poza tym RKO kolejny raz podkreśliła, że polecenie to nakaz, swoisty rozkaz, formuła kategoryczna, stanowiąca coś więcej niż nakłanianie oraz coś mniej niż rozkaz. Nie może to być, zatem coś na zasadzie sugestii, czy wniosków z rozmowy. Sprawstwo polecające, bowiem jest wykluczone w przypadku oddziaływania przez wydającego polecenie na bezpośredniego wykonawcę w sposób niestanowczy.

RKO dodatkowo zwróciła uwagę na to, że warunkiem przypisania winy jest niedołożenie staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku. Jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie określonego obowiązku, to wprost wyrażona jest zasada niemożności poniesienia odpowiedzialności za naruszenie, na którego zaistnienie nie ma się wpływu. Mając powyższe na uwadze RKO uznała, że (...) nie popełnił zarzucanego mu czynu i ponownie wydała orzeczenie uniewinniające Obwinionego od zarzutów naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 19 ust 3 uoondfp, objętych postępowaniem w niniejszej sprawie.

Od przedmiotowego orzeczenia pismem z dnia 8 czerwca 2018 r. odwołanie złożył Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu szereg naruszeń prawa procesowego i materialnego.

Po pierwsze, stwierdził, że w związku z wydaniem orzeczenia przez RKO doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.: art. 150 ust. 2 w zw. z art. 89 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 uondfp poprzez niewyjaśnienie, w związku z oddaleniem wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie w charakterze świadka (...) (ówczesnej Głównej Księgowej Ośrodka Sportu i Rekreacji w (...)), nasuwających się wątpliwości, co do jej zeznań, z których wynikało, że Obwiniony - „(...) nakazał nam nie pobierać czynszu od Fundacji Rozwoju Regionu (...), która zajmowała się promocją naszego regionu” i nieustalenie, kim, oprócz Głównej Księgowej Ośrodka Sportu i Rekreacji w (...), były osoby, którym nakazano zaniechanie działań w tym zakresie, czym nie zrealizowano wskazań, co do postępowania przy ponownym rozpoznaniu sprawy.

Dodatkowo Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę art. 89 ust. 1 w zw. z art. 87 uondfp poprzez brak wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasad prawidłowej analizy i doświadczenia życiowego i przyjęcie, że (...) pełniący w czasie popełnienia zarzucanych czynów funkcję Burmistrza Miasta (...) (organ wykonawczy wierzyciela, czyli Gminy (...), OSiR był jednostką budżetową Gminy (...)) i Przewodniczącego Zgromadzenia Fundatorów Fundacji Rozwoju Regionu (...), a następnie członka Rady Nadzorczej Fundacji Rozwoju Regionu (...) (dłużnika), nie polecił zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego, a tym samym nie popełnił naruszenia dyscypliny finansów publicznych, mimo że w aktach sprawy znajdują się zeznania świadków (...) oraz (...) oraz notatka na fakturze VAT nr 246 z dnia 31 grudnia 2013 r., świadczące o popełnieniu przez Obwinionego zarzucanego czynu.

Ponadto Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wskazał na obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 19 ust. 3 uondfp poprzez przyjęcie, że Obwiniony (...) co najmniej sugerując podległemu pracownikowi zaniechanie dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego nie popełnił naruszenia dyscypliny finansów publicznych, gdyż nie wydał stanowczego polecenia w tym zakresie albowiem polecenie to jedynie nakaz, swoisty rozkaz, to formuła kategoriowa, stanowiąca

coś więcej niż nakłanianie oraz coś mniej niż rozkaz nie zaś sugestia, czy wnioski wyciągane z rozmowy obligujące do postąpienia zgodnie z oczekiwaniami przełożonego.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika zauważyć należy także, że przyjęta na potrzeby przedmiotowego postępowania, wypracowana na gruncie prawa karnego „definicja” pojęcia „polecenie” nie jest adekwatna do oceniania sprawstwa określonego art. 19 ust. 3 ustawy o odpowiedzialności, gdyż niewątpliwie, z uwagi na grożące sankcje, inny charakter ma „polecenie” nakazujące popełnienie przestępstwa, a inny „polecenie” obligujące do naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Termin ten, powinien być analizowany, w tym przypadku, przede wszystkim przez pryzmat swoistego stosunku podporządkowania służbowego, z którym mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie. W ocenie wnoszącego odwołanie, objęte zarzutami polecenie winno być traktowane w sposób szeroki, jako polecenie służbowe będące każdym środkiem oddziaływań kierownika jednostki, zwierzchnika, które kierowane jest do podległego pracownika. Działaniem takim, może być już sugestia, czy wywieranie presji na pracownika prowadzące do wyciągnięcia z rozmowy wniosków niepozwalających na postąpienie wbrew woli przełożonego. Dyrektor OSiR w (...) uczestnicząc w organizowanych przez Burmistrza spotkaniach poznał sytuację finansową Fundacji. Zdaniem wnoszącego odwołanie, musiał on mieć świadomość, że egzekwowanie należności od Fundacji skutkować będzie jej problemami finansowymi. Musiał też wiedzieć, że będzie to źle odebrane przez Obwinionego, który mimo, że była to należność Gminy, jak sam stwierdził w dniu 24 kwietnia 2018 r. działał tak, by strony doszły do porozumienia - a nie by podjąć skuteczne działania egzekucyjne. Już samą tę okoliczność pracownik musiał odebrać w sposób jednoznaczny, jako polecenie niedziałania w tym zakresie. Dalsze, wypowiedziane „sugestie”, wzmacniały dodatkowo przekaz odnośnie do oczekiwanego sposobu postępowania Dyrektora OSiR w (...). Tym samym w świetle powyższego, w ocenie wnoszącego odwołanie, działanie (...) wyczerpało znamiona art. 19 ust. 3 uondfp.

Rozpoznając sprawę Główna Komisja Orzekająca stwierdziła, co następuje.

Zaskarżone orzeczenie wydane przez RKO nie jest prawidłowe, gdyż przy jego wydaniu organ orzekający w pierwszej instancji naruszył szereg przepisów zarówno proceduralnych jak i materialno-prawnych, przeprowadzając postępowanie dowodowe z naruszeniem zasad wynikających z art. 89 ust. 1 w zw. z art. 87 uondfp, art. 150 ust. 2 w zw. z art. 89 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 uondfp,

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

Ponadto orzeczenie to w sposób oczywisty ignoruje wyrażone w treści orzeczenia GKO BDF1.4800.54.2017 z dnia 23 listopada 2017 r. wskazania, co do ponownego rozpoznania sprawy przez RKO, którym to orzeczeniem GKO przekazała sprawę do ponownego rozpoznania, uznając, że konieczne było dokonanie szeregu ustaleń, co do stanu faktycznego, a które to ustalenia nie zostały poczynione przez RKO w związku z wydaniem wcześniejszego orzeczenia z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt: RIO.XII.53-41/2016.

W orzeczeniu BDF1.4800.54.2017 z dnia 23 listopada 2017 r. GKO wskazała m.in., że: „Obowiązkiem Komisji Orzekającej I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie dokonanie prawidłowej, a więc wszechstronnej a nie jednostronnej, oceny dowodów i prawidłowej oceny prawnej zidentyfikowanego stanu faktycznego. Dokonana bowiem dotychczas ocena nie spełnia podstawowych kryteriów obiektywizmu i jej wynik nie może zostać utrzymany w obrocie prawnym.”

Niestety, również stanowiące przedmiot oceny w niniejszej sprawie orzeczenie RKO przy RIO w Olsztynie nie czyni zadość tym wymogom. W szczególności RKO w ramach ponownego rozpoznawania sprawy i wbrew wcześniejszym zaleceniom GKO oddaliła wnioski dowodowe o ponowne przesłuchanie kluczowego świadka, (...) (ówczesnej Głównej Księgowej Ośrodka Sportu i Rekreacji w (...)). Podjęcie takiej decyzji przez skład orzekający w związku z ponownym rozpoznaniem sprawy w sposób oczywisty stanowi obrazę art. 150 ust. 2 w zw. z art. 89 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 uodnfp. Tym samym dokonanie oceny materiału dowodowego przez RKO z pominięciem kluczowego dowodu w sprawie nie mogło z istoty rzeczy doprowadzić do dokonania prawidłowej, a więc wszechstronnej a nie jednostronnej, oceny dowodów. W tym zakresie GKO przychyliła się do stanowiska Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, zgodnie z którym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala zgodzić się z rozstrzygnięciem RKO, że zarzucane Obwinionemu czyny nie zostały popełnione. W szczególności GKO zwraca uwagę na fakt, że z treści protokołu z wyjaśnień złożonych Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przez (...) w dniu 8 kwietnia 2016 r., jednoznacznie wynika, iż „...Obwiniony (...) nakazał nam nie pobierać czynszu od Fundacji Rozwoju Regionu (...), która zajmowała się promocją naszego regionu”. Zdaniem zaś RKO treść ww. protokołu nie wskazuje, do kogo kierowany był nakaz niepobierania czynszu od Fundacji Rozwoju Regionu (...). Stwierdzenie to pozostaje jednak w sprzeczności z treścią zgromadzonego dotychczas w sprawie materiału dowodowego. GKO zwraca uwagę na to, że (...) na rozprawie w dniu 14 marca 2017 r. zeznała, iż „(...) nie nakazał wprost takiego polecenia, nie mniej z toku prowadzonych

rozmów wyciągnęła taki wniosek. Świadek zeznała, że użyła określenia na skróty. Świadek nie pamięta szczegółów związanych z rozmowami dotyczącymi Fundacji i dochodzenia przedmiotowych należności. Ponadto w rozmowach tych uczestniczyło więcej osób, więc świadek tym bardziej nie może stwierdzić, że to co określiła sformułowaniem „nakazu” było skierowane do niej lub do Pana (...). Jak słusznie w uzasadnieniu odwołania zauważa Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych oczywistym jest to, że nakaz ten mógł być skierowany jedynie do osoby, której zadaniem było ustalenie oraz dochodzenie przedmiotowej należności Gminy (...), czyli jak słusznie uznała RKO do (...). Obwiniony (...) był bowiem pracodawcą Dyrektora Ośrodka Sportu i Rekreacji w (...) i chcąc zapobiec konieczności zapłaty czynszu przez Fundację mógł formułować swoje oczekiwania w tym zakresie jedynie wobec osoby, która mogła te oczekiwania spełnić. Wydanie polecenia innej osobie niż dyrektor OSiR w (...) byłoby bowiem nieskuteczne, o czym Obwiniony, jako kierownik jednostki posiadający wieloletnie doświadczenie musiał z pewnością wiedzieć. Tymczasem kwestie te nie zostały w ogóle już po raz drugi przez RKO wzięte pod uwagę.

W tym zakresie GKO w całej rozciągłości podziela zatem pogląd wyrażony wcześniej w niniejszej sprawie przez GKO w orzeczeniu BDF1.4800.54.2017 z dnia 23 listopada 2017 r., gdzie stwierdzono, że: „Ocena spotkania zorganizowanego przez Burmistrza, w którym uczestniczyła większa liczba osób jako spotkania, na którym padały sformułowania nieskierowane do konkretnego adresata jest o tyle absurdalne, iż abstrahuje od okoliczności i przyczyn zorganizowania tegoż. Następstwo czasowe polegające na zorganizowaniu spotkania przez Burmistrza bezpośrednio po przesłaniu do Fundacji faktury obciążającej wskazuje na powiązanie przyczynowe między tymi faktami. Skład osobowy spotkania, na którym byli co najmniej Burmistrz i Dyrektor Ośrodka wskazuje, iż nie było to spotkanie li tylko towarzyskie. I wreszcie skutek jaki nastąpił po tym spotkaniu, to jest umieszczenie na owej fakturze, która jak już wiemy doprowadziła do zorganizowania spotkania, dopisku „anulowano w związku z ... decyzją Burmistrza” wskazuje na kolejny związek przyczynowy. W świetle takiego następstwa, przyjęcie przez RKO, iż przedmiotem spotkania nie było odstąpienie od obciążenia Fundacji opłatami urąga zasadom doświadczenia życiowego.” W niniejszej sprawie RKO nie dokonała żadnych nowych ustaleń mających na celu usunięcie ewentualnych wątpliwości i wyjaśnienie charakteru oraz przebiegu przedmiotowego spotkania, które miało kluczowe znaczenie dla oceny odpowiedzialności Obwinionego. Co więcej, można odnieść wrażenie, że okoliczności te zostały zasadniczo pominięte w rozważaniach przytoczonych na poparcie orzeczenia RKO, a stanowiących treść jego

uzasadnienia. Tymczasem nie budzi wątpliwości, że w świetle art. 80 ust 1 uodnfp obowiązek organu orzekającego stanowi zbadanie i uwzględnianie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania. Przepis ten jednoznacznie stanowi, że „Organy prowadzące postępowanie są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego”. Zgodnie z treścią tego przepisu w niniejszej sprawie konieczne zatem było uwzględnienie, a nie pomijanie tej okoliczności. Ponadto w ramach dokonanych ustaleń RKO nie wyjaśniła także drugiej kwestii. Należy zauważyć, że istotnym dowodem potwierdzającym odpowiedzialność Obwinionego pozostaje treść notatki na fakturze VAT nr 246 z dnia 31 grudnia 2013 r., na której odręcznie zapisano „Anulowano w związku z korespondencją i decyzją Burmistrza w sprawie odstąpienia” (bez wskazania daty). Treść tego dokumentu dowodzi, że to właśnie Obwiniony podjął decyzję w tej sprawie. Jednocześnie brak podpisu Obwinionego (...) – Burmistrza (...) potwierdza jedynie to, że nie kierował on bezpośrednio OSiR-em w (...). Trudno jest zignorować tego typu dowód z dokumentu w szczególności, w sytuacji, gdy jednocześnie z okoliczności sprawy ponad wszelką wątpliwość wynika to, że Obwiniony, był zaangażowany w działalność Fundacji, gdzie początkowo pełnił funkcję Przewodniczącego Zgromadzenia Fundatorów Fundacji Rozwoju Regionu (...). Fakt ten nie budzi wątpliwości, wynika bowiem z opublikowanego na stronie Fundacji, jej statutu. Ponadto Obwiniony był także członkiem Rady Nadzorczej Fundacji. Okoliczność tą Obwiniony potwierdził na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2018 r. Zaangażowanie Obwinionego w działalność Fundacji musi zgodnie z wszelkimi wymogami logiki prowadzić do wniosku, że jego zamierzeniem nie było zapewne obciążenie jej jakimikolwiek kosztami. Obwiniony był wszakże jednym z inicjatorów powstania Fundacji, a jego intencją z pewnością nie było narażenie jej na trudności finansowe. Ponadto Obwiniony był zaznajomiony, z sytuacją finansową Fundacji i zdawał sobie sprawę z tego, że bez pomocy finansowej Gminy (...), Fundacja nie byłaby w stanie zapłacić ewentualnego czynszu. Potwierdza to pisemne oświadczenie Obwinionego, złożone we wrześniu 2015 r., kiedy to Obwiniony (...) stwierdził wprost, że bez pomocy Gminy, Fundacja nie sprosta temu zadaniu. Pomoc ta mogła być udzielna w dwóch postaciach. Gmina musiała przekazać środki, z których następnie opłacony zostałby czynsz (wróciłyby one wówczas z powrotem do Gminy), bądź nie powinna pobierać czynszu od Fundacji. Wszystkie te okoliczności przemawiające za uznaniem Obwinionego winnym tego, że jednak w sposób nieformalny wydał polecenia zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego zostały pominięte przez organ orzekający w pierwszej instancji, który zasadniczo oparł się na zeznaniach Obwinionego, dając im wiarę w całej rozciągłości.

Sygn. akt BDF1.4800.69.2018

Tymczasem należy zauważyć, że zeznania złożone przez (...) w dniu 14 marca 2017 r., mimo pewnych rozbieżności z wyjaśnieniami złożonymi Zastępcy Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w dniu 8 kwietnia 2016 r., nie podważały treści zeznań złożonych w toku czynności sprawdzających. (...) również przed RKO potwierdziła wszakże, że z toku prowadzonych rozmów wyciągnęła wniosek, iż Obwiniony nakazywał, choć nie czynił tego wprost, niepobieranie czynszu od Fundacji Rozwoju Regionu (...).

W tym stanie rzeczy okolicznością niezrozumiałą jest to, że RKO nie uwzględniła również zeznań świadka (...), która podała, że na zorganizowanym spotkaniu w przedmiocie sprawy, otrzymała może nie wprost, ale jednak zapewnienie, że do końca realizacji projektu, Fundacja może bezpłatnie korzystać z przedmiotowych pomieszczeń. Pamiętać również należy, iż spotkanie to zostało zorganizowane przez Burmistrza Miasta (...), a nie dyrektora OSiR (...), po jednokrotnym skierowaniu przez (...) do Fundacji faktury określającej czynsz.

Drugi powód uchylenia zaskarżonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych orzeczenia z dnia 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt: RIO.XII.53-2/2018, wydanego przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie stanowi istotne naruszenie art. 89 ust. 1 w zw. z art. 87 uoondfp, poprzez brak wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasad prawidłowej analizy i doświadczenia życiowego, poprzez przyjęcie, że Obwiniony pełniący w czasie popełnienia zarzuczanych czynów funkcję Burmistrza Miasta (...) (organ wykonawczy wierzyciela, czyli Gminy (...), OSiR w (...) był jednostką budżetową Gminy (...)) i Przewodniczącym Zgromadzenia Fundatorów Fundacji Rozwoju Regionu (...), a następnie członkiem Rady Nadzorczej Fundacji Rozwoju Regionu (...) (dłużnika), nie polecił zaniechania ustalenia oraz dochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego, a tym samym nie popełnił naruszenia dyscypliny finansów publicznych, pomimo tego, że w aktach sprawy znajdują się zeznania świadków (...) oraz (...) oraz notatka na fakturze VAT nr 246 z dnia 31 grudnia 2013 r., świadczące w sposób oczywisty o popełnieniu przez Obwinionego zarzuczanego mu czynu. W związku z tym należy zauważyć, że przeprowadzone przez RKO rozumowanie oparte na zastosowaniu szczególnych zasad zaczerpniętych z prawa karnego budzić musi poważne wątpliwości, co do dokonanych przez RKO ustaleń, pozostających w istocie rzeczy w sprzeczności z treścią orzeczenia GKO z BDF1.4800.54.2017 z dnia 23 listopada 2017 r. W orzeczeniu tym GKO stwierdziła, że: „Sposób rozumowania Komisji I instancji wskazujący, iż za polecenie nie

można poczytywać wskazówek kierowanych do księgowej ośrodka, gdyż osób tych nie łączy bezpośrednia podległość służbowa jest niezgodny z zasadami ustalania odpowiedzialności za sprawstwo polecające. Po pierwsze istota takiej postaci sprawstwa nie jest bezpośrednio relacji lecz ustalenie, czy między wydającym polecenia a otrzymującym je zachodzi relacja tego rodzaju, iż ten drugi w sferze zawodowej jest zależny od tego pierwszego i w związku z tym można oczekiwać, iż musi się dostosować do udzielanych poleceń. Innymi słowy jeżeli dalsza praca, kariera zawodowa czy też sam fakt zatrudnienia zależy od dostosowania się do oczekiwań polecającego to mamy do czynienia ze stanem zależności służbowej. Od strony logiki formalnej w strukturze mającej charakter hierarchiczny relacja podległości służbowej jest relacją przechodnią. Burmistrzowi podlega Dyrektor Ośrodka Sportu, Dyrektorowi podlega główna księgowa tegoż. Oznacza to, że Burmistrz ma wpływ na losy zawodowe głównej księgowej może np. wydać polecenie zwolnienia jej ze stanowiska. Przyjmowanie w takich okolicznościach, iż nie ma mowy o wydawaniu poleceń, gdyż brak zależności służbowej jest absurdalne. Być może w warunkach wielkomiejskich z licznymi posadami dla osób wykwalifikowanych pogląd taki dałby się obronić. W warunkach społeczności lokalnej i – jak sami obwinieni wskazywali znacznego bezrobocia w regionie – oznacza, że od Burmistrza zależy zachowanie źródła utrzymania siebie i rodziny przez główną księgową. Na takie okoliczności wprost zwraca się uwagę w literaturze przedmiotu. „Takie samo polecenie wydane przez organ nadzorujący głównemu księgowemu jednostki nadzorowanej nie będzie wiążące, niemniej jednak z okoliczności może wynikać, że jego niewykonanie mogłoby nieść ze sobą negatywne konsekwencje dla sprawcy /np. zagrożenie utratą pracy” /Tomasz Robaczyński Piotr Gryśka „Dyscyplina Finansów publicznych komentarz.” Wydawnictwo C.H.Beck Warszawa 2006, str. 180 -181./” Tymczasem w ramach ponownego rozpoznania sprawy RKO z jednej strony podziela ten pogląd wyrażony w ramach postępowania odwoławczego przez GKO, stwierdzając, że: „Zdaniem Komisji przychylić się jednak należało do stanowiska GKO wyrażonego w orzeczeniu z dnia 23 listopada 2017 r., że istotą takiej postaci sprawstwa nie jest bezpośrednio relacji, lecz ustalenie, czy między wydającym polecenia a otrzymującym je zachodzi relacja tego rodzaju, iż ten drugi w sferze zawodowej jest zależny od tego pierwszego i w związku z tym można oczekiwać, iż musi się dostosować do udzielanych poleceń. (...) Zatem w niniejszej sprawie w układzie ewentualnego wydania przez Obwinionego – ówczesnego Burmistrza polecenia Dyrektorowi OSiR czy Głównej Księgowej, które naruszałoby dyscyplinę finansów publicznych, należałoby przyjąć, iż faktycznie znalazłoby się ono w zasięgu zależności wydającego polecenie i adresata. Mogłoby, więc zostać oceniane, jako sprawstwo polecające, jeżeli

byłoby to polecenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych.” Tym samym RKO stwierdziła, że w przedmiotowej sprawie układ zależności służbowych oraz okoliczności faktyczne ocenione w świetle zasad odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych wskazywały na możliwość dokonania naruszenia przez Obwinionego. RKO z niewiadomych przyczyn zamiast dążyć do ustalenia przebiegu spotkania przy pomocy wszelkich dostępnych środków dowodowych, postanowiła jednak wesprzeć się regulacjami dotyczącymi sprawstwa polecającego, występującego głównie w prawie karnym. Rozważania te, pomijając kwestię trafności przyjęcia perspektywy karnistycznej do oceny pojęcia „polecenia” na gruncie uondfp, w istocie rzeczy nie wnoszą niczego nowego poza wykazaniem, że w przedmiotowej sprawie wcześniejsze ustalenia RKO były nieprawidłowe, zaś także na płaszczyźnie prawnokarnej ustalenia dokonane przez GKO, która przekazała sprawę do ponownego rozpoznania pozostają w mocy, a zatem należy uznać, że w przedmiotowej sprawie Obwiniony mógł wydać polecenie niedochodzenia należności jednostki samorządu terytorialnego. Posiłkując się ustaleniami z zakresu prawa karnego RKO stwierdziła, że zgodnie z art. 18 kk. sprawstwo polecające polega na poleceniu innej osobie wykonania czynu zabronionego z wykorzystaniem stosunku uzależnienia istniejącego między sprawcą polecającym a bezpośrednim. Przyjęcie rozumienia pojęcia „polecenia” właściwego dla ustalenia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo należy uznać za wątpliwe. Prowadzi to bowiem do zawężenia pojęcia „polecenia” i ograniczenia zakresu tego pojęcia do popełnienia przestępstwa, gdy tymczasem w przedmiotowej sprawie celem postępowania jest ustalenie sprawcy i winy w odniesieniu do czynu naruszającego dyscyplinę finansów publicznych.

Z tego punktu widzenia wątpliwości co do znaczenia dla przedmiotowej sprawy budzą rozważania RKO dotyczące tego, że na płaszczyźnie prawnokarnej należy odróżniać właściwe dla podżegania „nakłanianie” od charakteryzującego sprawstwo polecające „polecenia”. Polecenie, bowiem zdaniem RKO to formuła kategoryczna, stanowiąca coś więcej niż nakłanianie oraz coś mniej niż rozkaz. Rozważania te ostatecznie prowadzą RKO do uznania, że w przedmiotowej sprawie także na gruncie prawa karnego „w układzie reprezentowanym w niniejszej sprawie Obwiniony mógł faktycznie wydać polecenie, które wywarłoby presję nakazu działania nieustalania i niedochodzenia należności skierowane zarówno do Dyrektora OSiR jak i Głównej Księgowej Ośrodka. I we wspomnianym układzie można byłoby takie działanie uznać za sprawstwo polecające.” Jednocześnie RKO podkreśla, że polecenie takie powinno posiadać niedwuznacznie wiążący charakter, zawierający

wyraźny nakaz powinnego działania skierowany do precyzyjnie określonego adresata. Nakaz ten powinien zdaniem RKO odpowiadać wymogom zarysowanym w nauce prawa karnego, a zatem posiadać wyraźny, intencjonalny i kierunkowy charakter, wyrażający określony zamiar, czego zdaniem RKO w przedmiotowej sprawie zabrakło, wypowiedzi Obwinionego nie spełniają bowiem tego warunku, posiadając bardziej nieokreślony charakter bliższy sugestii niż polecenia w rozumieniu prawa karnego. Tymczasem należy wziąć pod uwagę, że fundamentalne znaczenie z punktu widzenia niniejszej sprawy posiada przypisanie Obwinionemu winy w rozumieniu art. 19 ust. 2 uondfp za czyn z art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 19 ust. 3 uondfp. W tym kontekście istotne jest wskazanie, że pojęcie winy w rozumieniu art. 19 ust. 2 uondfp ma charakter częściowo odmienny od karnistycznej koncepcji winy. Przepis artykuł 19 ust. 2 uondfp opiera się, bowiem na koncepcji zindywidualizowanej staranności wymaganej od osób wykonujących różne obowiązki w zakresie gospodarki finansowej, w szczególności odmiennym podejściu do osób zajmujących stanowisko kierownika jednostki sektora finansów publicznych oraz innych osób, wykonujących poszczególne obowiązki składające się na gospodarkę finansową jednostki sektora finansów publicznych, powierzone im przez kierownika jednostki. Obowiązek ostrożności musi zatem być rozpatrywany z punktu widzenia obowiązków związanych z określonym stanowiskiem czy wykonywaną funkcją, co znajduje swoje odzwierciedlenie w dotychczasowym orzecznictwie GKO. Nawiązując do tej koncepcji orzecznictwo GKO akcentuje, że osoby, które dobrowolnie podejmują się profesjonalnego pełnienia funkcji publicznej obejmującej także gospodarowanie publicznymi środkami pieniężnymi, zobligowane są do przestrzegania obowiązującego prawa i ponoszą przewidziane prawem konsekwencje swoich działań i zaniechań w tym zakresie (por. orzeczenie GKO z dnia 16 stycznia 2003 r., DF/GKO/Odw.- 114/148/2002, LEX nr 80041). Ponadto należy zauważyć, że warunkiem przypisania winy jest niedołożenie staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku. Jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie określonego obowiązku, to wprost wyrażona jest zasada niemożności poniesienia odpowiedzialności za naruszenie, na którego zaistnienie nie ma się wpływu. Jednocześnie nie można mówić o dołożeniu staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku wówczas, gdy sprawca naruszenia mógł przewidzieć, że jego zachowanie skutkować będzie naruszeniem dyscypliny finansów publicznych. Jediną przesłankę ekskulpującą z art. 19 ust. 2. uondfp stanowi sytuacja, gdy naruszenia nie można uniknąć pomimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za przestrzeganie dyscypliny finansów publicznych. W

przedmiotowej sprawie Obwiniony powinien zatem brać pod uwagę skutki wynikające z wypowiedzianych sugestii, które mogły wszakże stanowić czyn z art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 19 ust 3. uondfp. Przepisy uondfp w zasadzie nie różnicują obecnie (od 2012 r.) sytuacji obwinionego od tego czy czyn został popełniony umyślnie czy nieumyślnie . Generalizując należy uznać, że opierają się na normatywnej, zobiektywizowanej koncepcji winy. Z tego też względu rozważania dotyczące oceny stanu faktycznego w kontekście wydania bądź też niewydania przez Obwinionego polecenia powinny zostać przeprowadzone w odniesieniu do art. 19 ust 3. uondfp, nie zaś art. 18 kk., jak błędnie przyjęła RKO w rozpatrywanej sprawie. Tym samym zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 w związku z art. 19 ust 3 uondfp uznać należy za zasadny.

RKO dokonała także wadliwej analizy w zakresie ustalenia stanu faktycznego, a mianowicie tego, czy na spotkaniu, w którym uczestniczył Obwiniony (...) – Burmistrz (...), a także (...) - Dyrektor Ośrodka Sportu i Rekreacji oraz inne osoby, w ogóle padło polecenie skierowane do kogokolwiek, z którego wynikałaby kategoryczna wola Obwinionego o nieustalaniu i niedochodzeniu należności. RKO, opierając się na składanych w sprawie zeznaniach wyjaśnieniach Obwinionego (...) oraz Obwinionego (...) w sprawie toczącej się przed Komisją I instancji w 2017 r. oraz Obwinionego (...) na rozprawie z dnia 24 kwietnia 2018 r., stwierdziła, że nie można uznać, iż na którymkolwiek spotkaniu miałyby zapaść decyzja Burmistrza o nieustalaniu i niedochodzeniu należności i wydane w związku z tym polecenie zaniechania ustalenia i pobierania opłat. Jednocześnie RKO nie przeprowadziła ponownego przesłuchania kluczowych świadków (...) oraz (...), poprzestając jedynie na ponownym przesłuchaniu Obwinionego. W tym zakresie RKO postąpiła zatem w sposób sprzeczny z wskazaniami zawartymi w orzeczeniu GKO z dnia 23 listopada 2017 (BDF1.4800.54.2017), gdzie GKO jednoznacznie odnosząc się do oceny dowodów w przedmiotowej sprawie stwierdziła: „Wyjaśnienia obwinionego są takim samym środkiem dowodowym, jak każdy inny. Podlegają ocenie komisji orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych na takich samych zasadach jak każdy środek dowodowy z tym zastrzeżeniem, iż komisja winna przywiązywać szczególną uwagę do kontroli spójności wyjaśnień Obwinionego z innymi dowodami. Należy bowiem zauważyć, iż obwiniony nie ma obowiązku przedstawiania okoliczności, które obciążają go lub inne osoby odpowiedzialnością. Dowód z wyjaśnień Obwinionego winien być traktowany ostrożnie i musi być spójny z innymi dowodami. Z tego względu szczególnie istotnym elementem oceny dowodu z wyjaśnień obwinionego jest ich weryfikacja za pomocą innych środków

dowodowych i upewnienie się, że fakty wynikające z tych dowodów są zgodne.” W ramach ponownego rozpoznania sprawy RKO niestety nie przeprowadziła takiej oceny, ponownie opierając się jedynie na wyjaśnieniach Obwinionego. Ponadto ocena faktu, jakim jest anulowanie faktury budzi także bardzo istotne wątpliwości. RKO podkreśla, że dla zaistnienia zarzucanego Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, niezbędny jest fakt wydania polecenia, a samo anulowanie faktury po przedmiotowym spotkaniu nie stanowi dowodu na wydanie takiego polecenia przez Obwinionego. O ile należy się zgodzić, że anulowanie faktury po zakończeniu spotkania nie świadczy o wydaniu polecenia niedochodzenia należności, o tyle działanie takie stanowi poszlakę, która powinna zostać zbadana, szczególnie w świetle treści umieszczonej na fakturze adnotacji. Należy jednak uznać, że zarówno sam fakt umieszczenia adnotacji, jak i korelacja pomiędzy spotkaniem, oraz anulowaniem faktury przemawiają na niekorzyść Obwinionego. W tym stanie rzeczy posłużenie się zeznaniami Obwinionego, jako jedynym nowym dowodem w sprawie, przy jednoczesnym oddaleniu wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie w charakterze świadka (...) narusza nie tylko art. 150 ust. 2 w zw. z art. 89 ust. 1 oraz ust. 3 pkt 2 uodnfp ze względu na niewyjaśnienie wyżej wzmiankowanych wątpliwości, ale także art. 89 ust. 1 w zw. z art. 87 uodnfp.

Na zakończenie należy podkreślić, że obowiązkiem Komisji Orzekającej I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy będzie uzupełnienie materiału dowodowego o zeznania kluczowych świadków oraz dokonanie prawidłowej, a więc wszechstronnej a nie jednostronnej, oceny dowodów, a także prawidłowej oceny prawnej stanu faktycznego, zidentyfikowanego w oparciu o przeprowadzone prawidłowo postępowanie dowodowe. Ze względu na wyjątkowy charakter sprawy już po raz drugi przekazywanej do ponownego rozpoznania przez komisję pierwszej instancji, mając na celu zapewnienie bezstronnego i wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz jego uzupełnienie o zeznania kluczowych świadków, GKO skorzystała z możliwości przewidzianej w art. 82 uodnfp, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania przez Międzyresortową Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy ministrze właściwym do spraw finansów publicznych.

Mając na uwadze powyższe, GKO orzekła, jak w sentencji.